

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2017. június 11-én.

Kezdő ének: 431. dicséret 1. verse

Főének: 241. dicséret mind a 4 verse

Ének prédikáció előtt: 246. dicséret 4. verse

Textus: Apostolok Cselekedetei 17. rész 22-25. verse: „Pál ekkor kiállt az Areopágosz közepére, és így szólt: Athéni férfiak, minden tekintetben nagyon vallásos embereknek látlak titeket, mert amikor bejártam és megtekintettem szentélyeiteket, találtam olyan oltárt is, amelyre ez volt felírva: AZ ISMERETLEN ISTENNEK. Akit tehát ti ismeretlenül tiszteltek, én azt hirdetem nektek. Az Isten, aki teremtette a világot és mindazt, ami benne van, aki mennynek és földnek Ura, nem lakik emberkéz alkotta templomokban, nem szorul emberi kéz szolgálatára, mintha hiányt szenvedne valamiből, hiszen ő ad mindenkinek életet, lehetetet és mindent.”

Kedves Testvéreim!

Megmondom őszintén, hogy amikor minden esztendőben eljutunk az ünnepi év csúcspontjára, akkor éppen azzal kezdünk a legkevesebbet. A mai napon ugyanis, amikor Szentháromság vasárnapján vagyunk együtt, akkor azt ünnepeljük, hogy a Mindenható megmutatta magát nekünk, hogy megismerjük Őt. Láthatjuk a teremtett világ rendjében, mint a Mennyei Atyát. Észrevehetjük Jézus Krisztus kereszthalálában és feltámadásában, mint az Egyszülött Fiút. Érezhetjük a lelkünkben, mint a bátorságot adó Szentlelket. Ha ezeket összefoglaljuk, és egymás mellé tesszük, akkor kapjuk meg a Szentháromságot, vagyis a teljes isteni lényt. Őt pedig nagyon nehéz befogadnunk; nagyon nehéz megértenünk mindazt, ami Hozzá köt minket.

Nem véletlen, hogy Pál apostol, amikor Athénban elmondta a prédikációját, akkor nagyon messziről indult. Az ismeretlen Istenről kezdett el beszélni, akiről az ott lévők még nem hallottak. Ugyanakkor engem is elgondolkodtatott és személyes kérdések feltételére indított. Vajon én tökéletesen ismerem Istent? Pontosán tudom, hogy mikor, mire számíthatok Tőle? Meg tudom fogalmazni minden élethelyzetben, hogy miként cselekszik, és miként veszi körül az életünket? A feltett három kérdés mindegyikére azt tudom válaszolni, hogy nem. Nem ismerem tökéletesen, és nem látom mindig, hogy Ő mikor cselekszik.

Hogyha kicsit is elkeseredettebb hangulatban lennék, akkor most azt mondanám, hogy ez eléggé lehangoló. Itt van egy lelkész, aki 5 éven keresztül minden energiáját arra fordította, hogy Istenről tanuljon a teológián. Azóta is 18 éven keresztül tapasztalatokat gyűjtött, amiben sikerült egyre mélyebben megérteni azt, hogy miként működik a Mindenható a mi életünkben. Azonban velem is úgy van, ahogyan mindenki mással a saját, hadd mondjam így, szakterületén. Minél többet tudunk, minél több a tapasztalatunk, annál inkább érezzük, hogy csak nagyon kevés ismerettel rendelkezünk. Így érzek én is az Örökkévaló Istennel kapcsolatban.

A mai napon tehát mi is úgy indíthatunk, hogy az ismeretlen Istennel fogunk foglalkozni. Azonban Ővele is úgy, mint aki mindennek ellenére ismerős. Ismeretlen, mert nem tudjuk tökéletesen leírni, nem tudunk pontos definíciót adni. Ugyanakkor ismerős, mert mindezek ellenére mégis sok mindent tudhatunk róla. Olvashatjuk a Szentírás lapjain, hogy miként vezette az ősatyákat, milyen formában segítette a választott nép életét, hogyan jelent meg Jézus Krisztusban, és hogyan érkezett meg, mint Lélek a tanítványok és a Krisztusban hívők életébe. A Szentlélek pedig folyamatosan munkálkodott az apostolokon keresztül, és sorra jöttek létre a gyülekezetek.

Ettől azonban Isten még nem lett ismerősünk. Hadd hozzak egy mai példát, hogy érzékeljük, mit is jelent ez. Közösségi oldalakon van lehetőség arra, hogy valakit ismerősnek jelöljünk, vagy ha minket valaki annak jelölt, akkor visszaigazoljuk, valóban ismerjük egymást. Nagyon sokféle ismerős kategória van. Olyan, akikkel gyülekezetekben találkoztam, vagy éppen valahol tanítottam. Ismét mások osztálytársaim voltak, vagy életem egy szakaszában valamilyen szerepet betöltöttek. Vannak azonban olyanok, akik engem ismernek ugyan, tudják, hogy én ki vagyok, de én nem ismerem őket, mert nem mutatkoztunk be, mert nem beszélgettünk el egymással. Ilyen embereket nem szoktam bejelölni, hogy ismerőseim lennének.

Nem tudom, hogy Istennel kapcsolatban mit jelölnénk be egy közösségi oldalon. Ismerős, barát, vagy családtag? Hiszen akkor mondhatom el, hogy szoros kapcsolatban állok a Mindenhatóval, hogyha családtagként tudom Őt bemutatni. Vagyis az életem mindennapjaiban ott van. Ugyanúgy, mint a házastársam, a gyerekeim, a szüleim, a testvéreim, vagy nagyszüleim, unokáim. Amikor megszólítom, akkor pontosan tudom, hogy kit szólítok meg. Akkor is, ha esetleg voltak kihagyások, de ugyanonnan tudom folytatni, ahol abba hagytam. Része az életemnek, vagyis megfogadom a tanácsait. Komolyan veszem, amikor figyelmeztet.

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2017. június 11-én.

tet, vagy éppen bátorít. Ugyanakkor megtapasztaltam azt is, hogy Ő már rengeteg élethelyzetben megmutatta, hogy velünk együtt jár az úton. Pál apostol is azt mondta, hogy akit az athéniak nem ismernek, ő arról beszél nekik.

A Mindenható pedig, akit megismerhetünk, két rendkívül fontos jellemzővel rendelkezik. Az egyik, hogy „nem lakik ember alkotta templomokban”. A mai napon, amikor éppen a tatai templomunk felszentelésére emlékezünk, akkor ezt komolyan kell vennünk. Nem tudjuk bezárni Istent egy templomba. Mi is azt mondjuk, hogy ez itt az Isten háza, de ez nem azt jelenti, hogy itt lakik, másutt meg nem. Ugyanakkor azt sem jelenti ez a mondat, hogy a templomba ne lenne jelen a mi Urunk. Igaz ugyan, hogy nem lehet egyetlen épülethez sem hozzákötni, de ettől még mi itt, ebben a templomban meg tudjuk szólítani, a gyülekezet közösségében.

Pál apostolnak ez a mondata tehát nem lehangoló, hanem éppen ellenkezőleg, bátorító. A leszűkítés helyett inkább kitágítja a lehetőségeinket. Jézus is, amikor beszélget a samáriai asszonnyal, akkor ez az asszony elmondja, hogy ők az egyik hegyen, a zsidók pedig a másik hegyen imádják Istent, mert úgy gondolják, hogy ott kell ezt tenni. Jézus ezzel szemben azt mondta ott az asszonynak, hogy az Isten Lélek, és akik Őt imádják, azoknak lélekben és igazságban kell imádniuk. Nem a helyen, hanem a lelkületen múlik minden. A kérdés ezek után, hogy mi, akik itt vagyunk, miként imádjuk Istent? Úgy, mint aki ismeretlen, vagy úgy, mint aki ismerős?

A másik megállapítás, amit a Mindenhatóval kapcsolatban elmond az apostol, hogy Ő „nem szorul emberi kéz szolgálatára”. Nincsen szüksége arra, hogy bárki, bármit megtegyen érte. Azt azonban Pál apostol is tudta, hogy ez nem jelen tétlenséget. A Krisztus követő ember nem olyan, hogy várja, amint a sült galamb a szájába repül, hanem olyan, aki mindent megtesz, majd pedig várja, hogy Isten megáldja, vagyis megsokszorozza mindazt, amit tett.

Ezért hasonlította az apostol is a gyülekezetben végzett mindenféle munkát a növény ültetéshez. Amikor elültetünk például egy rózsatövet, akkor előtte előkészítjük a talajt, kiszedjük a gyomnövényeket és ásunk egy gödröt. Majd jól belocsoljuk, elültetjük, még tápanyagot is teszünk mellé. Az ültetést követően pedig locsoljuk, ha szükséges levágjuk a fölösleges vagy elszáradt ágakat. Mindent meg tudunk tenni azért a rózsáért, de nem tudjuk előhozni a bimbót, nem tudjuk kinyitni a virág szirmait, mert az már Istennek köszönhető, hogyha valami növekszik.

Így van ez a gyülekezet életében is. A növekedéshez Istennek nincsen szüksége arra, amit mi teszünk, de ez nem jelenti azt, hogy Ő ne akarna minket bevonni abba a szolgálatba, hogy másokat megszólítsunk, hogy az általunk megismert Isten közelébe vezessünk. Mi is a Mindenható munkatársai vagyunk, akiknek néha vannak sikeres pillanatai, máskor meg kudarcok érik, de ez nem a mi Urunk miatt van, hanem amiatt, mert nem voltunk eléggé közel Hozzá, nem kerestük eléggé azt, amit Ő szeretne elérni velünk. A mai napon tehát forduljunk Isten felé, aki már nem ismeretlen, hanem ismerős!

Amen!